

Psychiater Martine Kamphuis (51) werkt met jongeren met gedragsproblemen en psychiatrische klachten. In haar vrije tijd schrijft ze thrillers en kinderboeken. "Mijn werk heeft wel invloed op mijn boeken."

Het was altijd mijn droom om te schrijven. Maar het moment om daarmee te beginnen, kwam steeds maar niet. Toen heb ik met mezelf de afspraak gemaakt om één dag per week te gaan schrijven. Een heel boek was nog een te grote stap. Daarom heb ik eerst een tijdje meegedaan aan verhalenwedstrijden, die ik af en toe ook won. Hierdoor kwam ik in contact met uitgevers en zo is mijn schrijfcarrière begonnen.

Ik ben gestart met kinderboeken. Later kwamen daar de thrillers bij. Eigenlijk lijken die genres veel op elkaar. Bij kinderboeken moet je er altijd voor zorgen dat het een spannend verhaal is, anders wil een kind het niet lezen. En in een kinderboek is de hoofdpersoon vanzelf sympathiek. Dit gebruik ik ook bij mijn thrillers. In het begin moest ik wel leren om een personage goed neer te zetten. Je zou denken, als psychiater kun je dat juist goed, maar dat was niet zo.

Om mijn schrijven gescheiden te houden van mijn werk, schrijf ik onder pseudoniem. Ik werk als psychiater in een kliniek voor jongeren met gedragsproblemen en psychiatrische klachten. Ik heb liever niet dat mijn cliënten of hun ouders me googelen en dan mijn boeken lezen. In mijn eerste boek was ik – met veel plezier – in de huid van een moordenaar gekropen. Ik wil niet dat de jongeren of hun ouders me tijdens een gesprek de hele tijd verschrikt aankijken met het idee: komt dat allemaal uit jouw hoofd? Dat leidt maar af van de behandeling. Door het schrijven ben ik het werk steeds

'Schrijven houdt me in evenwicht'

meer gaan afgrenzen. Ik bel wel elke dag met de afdeling, maar het dringt niet mijn hele leven binnen. In gedachten ben ik vaak nog wel met het werk bezig, bijvoorbeeld als er ingewikkelde dingen zijn. Maar de patiëntenzorg neem ik niet mee naar huis. Ik moet zeggen dat het krijgen van kinderen daar ook enorm bij heeft geholpen. Als je iets hebt wat je helemaal je vrije dag inzuigt, is er gewoon geen ruimte voor iets anders. Zo is het met schrijven ook. Ik plan het niet per se in op mijn vrije dag. Maar als ik met een boek bezig ben, dan borrelt het vanbinnen, dan wil ik schrijven.

Schrijven is bijna het tegenovergestelde van werken. Op mijn werk is het hectisch; als ik binnenkom wil iedereen van alles van me, moet ik een enorme mailbox afwerken en komt er van alles op mij af. Maar als ik thuis zit te schrijven is het rustig om me heen en komt er iets vanuit mij. Zo blijf ik in evenwicht. Ik werk 28 uur in loondienst, dat maakt het makkelijker om op het werk de deur achter me dicht te trekken.

Mijn werk heeft wel invloed op mijn boeken. Ik schrijf uiteraard niet over individuele cliënten, maar soms heb ik wel collega's voor ogen. Dat doe ik natuurlijk niet al te opvallend, maar ze inspireren tot bepaalde karikaturen. Dat is voor mij wel een genoegen. Verder heb ik een fascinatie voor het feit dat daders vaak ook slachtoffer zijn. Die cirkel van geweld kom ik in mijn werk veel tegen en dat

gegeven gebruik ik ook in mijn thrillers. Er is ook nog een andere parallel met mijn werk. In de kliniek probeer ik de patronen waarin de jongeren gevangen zitten, te doorbreken. Dat doe ik door uit de pas te lopen, door net iets anders te reageren dan ze verwachten. Je zet ze eigenlijk op het verkeerde been. Dat komt ook weer terug bij het schrijven van een thriller, dan is het een manier om de spanning op te bouwen.

In een thriller gaat het vaak over macht en onmacht. Maar deze thema's

'Ik heb een fascinatie voor het feit dat daders vaak ook slachtoffer zijn'

spelen ook in de gezondheidszorg. Onmacht zie je veel bij zorgprofessionals. Als arts kun je niet iedereen beter maken, als student of co-assistent kun je vreselijke dingen meemaken. En macht speelt ook een grote rol. Het is gelukkig veel minder dan vroeger, maar nog steeds zijn er artsen die zichzelf enorm belangrijk vinden. Macht misvormt

ook. Mensen gedragen zich anders als 'de arts' spreekt. Dat heb ik zelf ook wel ervaren. Maar artsen zijn niet meer of minder dan andere zorgprofessionals.

Als schrijfster voel ik me steeds zekerder en ik kan steeds beter met kritiek omgaan. Toen ik net begon, las mijn secretaresse mijn manuscripten. Nu zorgt de uitgeverij voor verschillende meelezers. Het is altijd spannend als de uitgeverij de mail stuurt met een samenvatting van de kritieken. Eerst denk ik dan: verdikkeme, ze hebben er ook niets van begrepen. Maar dat duurt nooit langer dan een half uur. Als het goede kritiek is, geeft het zelfs energie. Ik kan ermee aan de slag en het boek wordt er weer beter van.

Als een boek klaar is, vind ik het spannend om het los te laten. Er komen niet alleen positieve, maar ook altijd wel vrelende reacties. Maar ik weet nu dat het belangrijker is dat één iemand het goed vindt dan dat iemand het slecht vindt. Ik merk dat mijn zelfvertrouwen wat dat betreft is gegroeid.

Alibi is het nieuwe boek van Martine Kamphuis (De Crime Compagnie, € 14,95). *Arts en Auto* mag drie exemplaren weggeven. U maakt kans door een mail te sturen met uw lidmaatschapsnummer en adres naar verloting@artsenauto.nl o.v.v. 'Alibi'. Zie artsenauto.nl/verloting voor de winnaars (na 06/12).